

Forsl. t. L. om anerkjendte Sygekasser.

det rigtig at gjøre Pleien paa Sygehuse til en tvungen Del af det Offenliges Udgifter til Sygekasserne, maa man paa den anden Side erkjende, at Forholdene i det enkelte Tilfælde kunne have udviklet sig saaledes, at det vilde tjene Sygekassens Løb bedst, om et Ønske fra Kommunens Side om at yde den pligtige Støtte helt eller delvis som Hospitalshjælp kunde imødekommes, og man har derfor i Forslaget's § 9, sidste Stykke, optaget en Bestemmelse, hvorved Indenrigsministeren bemyndiges til, efter Sygekasseinspektørens Indstilling, at samtykke i en saadan Ordning.

Det aarlige Tilskud fra det Offenlige til Sygekasserne har man, som ovenfor nævnt, foreslaaet sat i Forhold til Størrelsen af Medlemmernes Bidrag og saaledes, at hver Klasse erholder Halvdelen af det samlede Beløb af dens Medlemsbidrag i det paagældende Aar. Da Principet er at yde Hjælp til Selvhjælp, har man ment, at Tilskudet bør rette sig efter Størrelsen af de Offre, som Medlemmerne selv paatage sig for at tilvejebringe den fornødne Forsikring. Et fast Tilskud for hvert Sygekassemedlem, saaledes som af Kommissionen foreslaaet, vilde derimod efter den store Forskjel, der er paa Sygekassernes Udgifter, navnlig i Forholdet mellem By- og Landkasser, udgjøre en meget forskjellig Del af disse Udgifter og som Følge heraf af de Beløb, som Kasserne maa opkræve hos Medlemmerne. At det Offenlige yder et aarligt Tilskud til hver Sygekasse, ligt med Halvdelen af dennes samlede Medlemsbidrag, vil med andre Ord sige, at det Offenlige tilskyder en Trediedel af det aarlige Indtægtsbeløb, som det ellers vilde have paahvilet Medlemmerne helt at tilvejebringe. Det er saaledes en meget betydelig økonomisk Støtte, der bydes Sygekasserne, og som formentlig fuldt ud berettiger til at fordrø af Kasserne, at de skulle bringe den af dem ydede Understøttelse op til den ved Loven foreskrevne Høide.

At Kommissionen var det hele aarlige Pengetilskud til Sygekasserne, hørtset fra de Beløb, der af Amts- eller Bykommunerne kunde være at tilsvare som Surrogat for Hospitalshjælp, foreslaaet paalagt Statskassen; efter Kommissionens Tanke vilde denne Byrde for Statskassen dog kun være af en midlertidig Karakter, idet Tilskudet forudsettes at kunne undværes, naar Sygekasseinstitutionen i By af Loven har vundet den fornødne Fasthed.

Nærværende Forslag gaar ud paa, at Tilskudet i de 2 første Aar efter Lovens Straftræden helt skal udredes af Statskassen; derefter overgaar Udredelsen af Tilskudet

efterhaanden til By- og Landkommunerne, saaledes at der for det 3die Aar efter Lovens Straftræden paalignes disse et Beløb af 25,000 Kr. og fremdeles for hvert følgende Aar endvidere 25,000 Kr., indtil Tilskudets fulde Beløb er naaet.

Ogsaa herefter bliver det altsaa ifkun Statens Opgave midlertidig at yde direkte Tilskud til Sygekasserne, kun at det her foreliggende Forslag allerede selv fastsætter en bestemt Udvikling af Statens Forpligtelse i saa Henseende. Denne Udgang i Statens Tilskud betyder imidlertid ikke nogen Forringelse af den økonomiske Støtte, der af det Offenlige ydes Sygekasserne; denne Støtte forbliver uforandret, men Byrderne ved samme flyttes efterhaanden fra Statskassen over paa Kommunerne. Man har nemlig ikke kunnet dele Kommissionens Forventning om, at Tilskudet fra det Offenlige skulde kunne bortfalde, naar Lovens Virkninger først vare trængte igjennem og Sygekasseinstitutionen havde taget det Opsving, som maa paaregnes. Vel vil den større Hensigtsmæssighed, og Orden i Ledelsen af Sygekasserne, som forventes opnaaet ved nærværende Lov, kunne medføre Besparelser for Kasserne og som Følge heraf nogen Nedgang i Medlemsbidraget, men nogen væsentlig Forringelse af Byrden for de Forsikringsføgende, vil Sygekasseinstitutionens stigende Udvikling ikke medføre, og der vil saaledes, saalænge de økonomiske Forhold i Samfundet forblive uforandrede, vedblivende være Træng til Lettelse af denne Byrde.

Den her foreslaaede Ordning, at Udredelsen af Tilskudet til Sygekasserne, naar den første Del af Lovens Levetid er forbi, gaar over paa Kommunerne, turde finde sin fulde Begrundelse i Sygekasseinstitutionens Betydning for Kommunerne's Fattigforfølgelsesbyrde. Erfaringen viser, hvor ofte det er Sygdom hos den ubemidlede Familieforøger eller hans Nærmeste, der pådelgger hans Modstandskraft og medfører, at han maa ty til det offentlige Fattigvæsen; at undgaa dette vil som Regel være Drivfjedren for ham til at bringe det til Forsikringen fornødne Offer. Men Betydningen af Forsikringen er ikke alene den, at de Udgifter, som den ved det enkelte Sygdomstilfælde foranledigede Træng vilde have kunnet påføre Fattigvæsenet, spares; hvad der ikke har mindre at sige, er, at den Forsikrede, der under Sygdommen har kunnet undgaa at hjemfalde til Fattigvæsenet og saaledes har bevaret sin Selvtændighed ubefaaeren, ogsaa i Fremtiden har den fulde Tilskyndelse til at holde sig oppe ved egen Hjælp, medens den samme Modstandskraft selvfølgelig ikke kan